

Avajaiset

Ilmassa tuoksuvat rakennusmateriaalit, vaneri, maali, ruuvien rikkoma pinta, sahajälki. Lattia on shakkikuvioinen, se hallitsee tilaa, vaikka siihen olisi tottunut. Toisin kuin valkoiset seinät, joihin on vielä tottuneempi. Lattia muuttuu näyttelyiden vaihtuessa.

Vasemman seinän peittää vaneriseinä. Yksi vanerilevyistä on poikittain, sen takaa kajastaa keltaista, valoa tai seinä, en tiedä kumpi. Katson sisään kolmikulmion muotoisista koloista, vaneri on niin ohutta, että tekee mieli työntää se syrjään ja ryömiä valseinän taakse. Vain valo on keltaista, niin sen täytyy olla. Miksi ”vain”? Siksikö, että maalaamiseen menisi enemmän aikaa kuin lampun ostamiseen?

Osin taitellun metallirakenteisen seinämän edessä on tuoleja, niiden edessä paperilla lukee ETHÄN ISTU TUOLEILLE, KIITOS! Kuin joku tilassa puhuisi kaikille näyttelyynkävijöille yhtä aikaa ja lakkaamatta.

Mustien tuolien ryhmä, valmistautuneen näköisenä, muistuttaa jostain Ulverin kappaleesta. Oma mielentilani muistuttaa kappaleesta. Tuolit ovat sille vain visuaalinen koriste/vahvistus/laukaisin.

Metallirakenteiseen seinämään on maalattu 1990-luvun mainosten tummasta väriskaalasta ja kuvioinneista muistuttavia suikaleita. Mutta kun katsoo lähempää (tekee mieli koskettaa), kun katsoo lähempää, ne onkin maalattu esiin. Läheltä erottuvat kohokirjainten sanat ”Öljynvaihdot, huollot - - kaikille autoilijoille”, teksti yhtä valkoisena kuin sen tausta.

Kun tila oli vielä tyhjä, takahuoneessa nainen puhui kohtauksista ja uusiin tiloihin menemisestä. Jäin miettimään sitä ja nyt kävelen hermostuneena ulos tupakalle ja takaisin sisälle. Katson teoksia kauemmin kuin näyttelyissä yleensä. Teoksia katsoessa voi kadota katsomiseen, itseltä ja muilta. Näyttelyavajaisten sosiaalisuudessa voi kadota, pelastautua teoksiin. Niistä tulee syy ja tekosyy: näytän siltä, että katson taidetta, niin minun tarvitse ajatella miltä näytän, kun olen katsomassa taidetta.

Gallerian lattiapinta on tullut maalauksiin sääntelemättöminä ruudukoina ja vinoina viivoina värikenttien välillä. Katosta roikkuu paljon koukkuja. Seinissä on niin paksut maalikerrokset, että ne pitäisivät seiniin kiinnitettyjä sähköjohtoja paikallaan silloinkin, jos kiinnikkeet ottaisi pois. Entä jos ottaisi pois kaiken sen, mikä pitää materiaaleja kiinni toisissaan? Ne ovat todellisia piilotettuja kuutiomillimetrejä.